

Rtěnku a oční stíny měla ostře fialové. Napadlo mě, jestli se jí pořádně okysličuje mozek.

„Madam,“ oslovil jsem ji, „my nejsme děti.“ Mohl jsem dodat, že je mi přes čtyři tisíce let a Kalypsó ještě víc, ale radši jsem do toho nešťoural. „A teď nás prosím omluvte, musíme si opravit kufr a tady kamarád nutně potřebuje kalhoty.“

Pokusil jsem se ji obejít. Zastoupila mi cestu. „Ještě nemůžete jít, můj milý! Nepřivítali jsme vás v Indianě!“ Vytáhla z kabelky smart-phone. Displej svítil, jako by už hovor běžel. „Přijďte sem všichni. Je tu Apollón!“

Plíce se ve mně scvrkly.

Za starých časů bych samozřejmě očekával, že mě poznají, jakmile dorazím do města. Místní by se *pochopitelně* mohli přerazit, aby mě uvítali. Zpívali by, tančili, rozhazovali květiny a bez meškání by začali budovat nový chrám.

Ale coby Lester Papadopoulos si takové zacházení nezasloužím. Vůbec nepřipomínám své bývalé velkolepé já. Představa, že mě obyvatelé Indiany poznají i přes rozcuchané vlasy, vyrážky a špeky na těle, mě urážela a děsila zároveň. Co když mi postaví sochu v mé současné podobě – obří zlatý Lester uprostřed města? To bych měl od ostatních bohů na talíři celou věčnost!

„Madam,“ spustil jsem. „Bohužel jste si mě s někým spletla –“

„Nebuď skromný!“ Odhodila telefon a kabelku. Silou vzpěrače mě popadla za předloktí. „Náš pán se zaraduje, že tě má ve vazbě. A říkej mi laskavě Nanette.“

Kalypsó se na ni vrhla. Buď mě chtěla ochránit (nepravděpodobně), nebo se jí nelíbilo jméno Nanette. Praštila tu ženskou do obličeje.

Tohle mě ani tak nepřekvapilo. Potom, co Kalypsó přišla o své nesmrtelné síly, se snažila naučit jiné věci. Zatím neuspěla s meči, dřevci, vrhacími hvězdicemi, biči a improvizální komedií. (Chápu její zoufalství.) Dneska se rozhodla zkusit pěstní souboj.

Co mě ale zaskočilo, bylo hlasité *KŘUP*, s jakým její pěst přistála na Nanettině tváři. Znělo to, jako když se lámou prsty.

„Au!“ Kalypsó se zapotácela a svírala si ruku.

Nanette odskočila hlava dozadu. Pustila mě a zkusila ji chytit, ale pozdě. Hlava se jí svezla z ramen, praštila sebou o chodník a odkulila se stranou, oči ještě mrkaly, fialové rty se kroutily. Dole byla vidět hladká nerezová ocel. K ní byly připevněny roztržené kusy lepicí pásky s vlasy a sponkami.

„U svatýho Héfaista!“ Leo pospíchal ke Kalypsó. „Ženská, vy jste zlomila mojí holce ruku obličejem. Co jste, nějaký robot?“

„Ne, můj milý,“ odpověděla bezhlavá Nanette. Tlumený hlas nevycházel z ocelové hlavy na chodníku, linul se odněkud zpod šatů. Hned nad límcem, kde býval krk, trčela změť jemných světlých vlasů, upevněná sponkami. „A musím říct, že praštit mě nebylo příliš zdvořilé.“

Až teď mi došlo, že ta kovová hlava byla maska. Stejně jako satyrové schovávají kopyta v lidských botách, tenhle tvor se vydával za smrtelníka pomocí té falešné lidské tváře. Jeho hlas vycházel odněkud z břicha, což znamenalo... Roztrásla se mi kolena.

„*Blemmyové*,“ hlesl jsem.

Nanette se zasmála. Vyboulené břicho se pod květovanými šaty zavrtělo. Rozervalo si živůtek – což by slušnou Středozápaďanku ani ve snu nenapadlo – a odhalila svou pravou tvář.